

מול איומים מחודשים במלחמת אחים
שאלות ואזהרות ל"נאמני הישוב"

חרות ע"א 4.47

בימים ההם תבע מר בן-גוריון להפעיל את "כל כוח הישוב" כדי לחסל, לדבריו, את
"ארגוני הטרור".

שאלות לאנשי ההגנה

פניתם אלינו בשאלות. אף אנו נציג לכם קבל-עם שאלות מספר :

כמה יהודים נתרסקו והורדו שאולה בגלל טעותכם בפיצוץ האנייה "פאטריה"?
כמה יהודים הסגרתם לפני שנתיים בידי הבולשת הבריטית?
כמה יהודים "יעצתם למשעבד" להגלות למחנה אריטריאה ?
מכמה משפחות עבריות גזלתם לשנים את ראשיהן, בניהן, את לחמן ?
מי הרג את השוטר ברגר בראש חוצות ומי צווה להתלחש כי "הפורשים" הרגוהו?
מי הרג את שני הקצינים הבריטיים ליד רמלה, ומי צווה להתלחש כי "הפורשים הורגים למען
ספורט"?

אכן, זהו אחד ההבדלים בינינו.
אנחנו מקבלים תמיד אחריות פומבית למעשינו. ואם טעינו, לא נבוש להודות בטעותנו. לא
לכתבי חוץ, כי אם לכל העיתונים העבריים הודענו, כי שני החברים שלנו, שהוטל עליהם
אחרי התקפה מוצלחת על צינור הנפט הבריטי לפוצצו בנקודה נוספת, פגעו בטעות - שאין
איש חפשי ממנה - בצינור מים צדדי. ואתם? -
שיקרתם וסיפרתם, כי הספקת המים לקרית חיים הופסקה לחודשים רבים, אף על פי שהיא
לא הופסקה אפילו ליום אחד.
הפכתם את המקרה למקור הסתה פרועה, וכאנשי אגרון פשיסטיים התפרצתם לבתיהם של
אחד-עשר אזרחים, שאין להם קשר לא אתנו ולא עם המקרה עצמו, והכיתם אותם עד זוב
דם, שברתם רגליהם וידיהם והתעללתם בהם באכזריות איומה.

מי נתן לכם את הסמכות לתעלולים אלה?
איזה בית-דין דן אחד-עשרה אזרחים עבריים לעונש קיבוצי של שבירת אברים?

ולאחר שעשיתם מעשה נבלה אחד, הוספתם עליו פשע שני.
פרסמתם בעיתונים, כי הללו - קורבנות שנאתכם ועיוורונכם. "שותפים הם לפיצוץ הבאר",
כלומר: בולשת בריטית - קחי אותם!

כך אתם מנסים להכשיר את הקרקע למלחמת אחים; כך אתם מחנכים את הציבור
למלשינות.

אך דעו גם דעו: שנת תש"ז אינה שנת תש"ד.
אז הכיתם אותנו, חטפתם, עיניתם, הסגרתם בידי הבולשת.
ואנו הבלגנו, חרקנו שן ולא הגיבנו. כי חזינו את יום ההתפכחות וייחלנו ליום, בו תקום
האחדות הלוחמת.

אחדות זו קמה, מפני שלא היססנו להושיט לכם יד. אך אתם שמתם אותה לאל על-ידי
בהלתכם ועריקותכם. במקומה הנכם עומדים להקים "אחדות-לוחמת" - רשמית או
אובייקטיבית. עם המשעבד, עם הבולשת הבריטית, המשפפת ידיה בקראה את כרוזיכם,

המצפה שמלאכתה תיעשה בידכם.

עוד אמש ניצלתם את מלחמתנו, כדי להשיג מידי המשעבד תוספת של אלף סרטיפיקטים ולהריע על ניצחונכם. היום, לאחר שהמשעבד השיב את פניכם ריקם, בהיותו בטוח, כי בלאו הכי תנסו לדכא את המלחמה, הנכם כבר מתכוונים למלחמת אחים טמאה.

אנו איננו רוצים במלחמת אחים. אין לנו ריב אתכם. מלחמה לנו באויב הבריטי הגוזל את ארצנו, המשמיד את עמנו. אך אם תתקיפנו: נתגונן. איננו מאמינים עוד, שאתם, המנהיגים המבוהלים, תחזרו למלחמה. על כן נלחם לבדנו. עד הסוף. עד טיפת דמנו האחרונה. עד הניצחון. אל תקוו ואל יקווה האויב, כי אם תכניסונו למערבולת פנימית, נעזוב את המערכה האמיתית. לא. החלוץ יוסיף להכות באויב, להכות כפי שהוא, האויב, מכה בעמנו שותת הדם: בלי רחמים. והמאסף יעמוד נגד התקפותיכם הבוגדניות.

על הורדת כרוזים נשיב בהורדת כרוזים.
על אגרופים נשיב באגרופים.
על אלות נשיב באלות.
על חטיפות נשיב בחטיפות.
על כל מעשה איבה שלכם נשלם לכם כגמולכם.

וזכרו: אנו נלחם, באשר בלבנו מקננת הכרה, כי זוהי מלחמה על עצם קיומה של האומה, שאתם הפקרתם אותה בידי הסרדיוטות של בוויץ.

אנו מוכנים בכל רגע לתת את נפשנו על אמונתנו. אותנו לא תכריעו ברדיפות. אם אחד ייפול - עשרה יקומו במקומו. את מטרותכם לא תשיגו.

אך קלון תמיטו על ראשיכם, קלון לדורי דורות, על שהצתתם בתוככי ציון הנצורה את האש האוכלת של מלחמת אחים במקום לשאת את האש הקדושה של אחוות אחים במלחמת המצווה לשחרור המולדת וגאולת העם.

ראו, הזהרנוכם.